

Štvrtok 5. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 5. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Ježiš sa
nevyhýba starostlivosti o duše;
uznať, že potrebujeme Boha;
sila matkinej viery.

13.02.2025

POČAS JEŽIŠOVHO verejného života
sa mnohokrát opakoval ten istý
model: Pán sa snaží izolovať, aby si
oddýchol, modlil sa, premýšľal a
trávil čas so svojimi apoštolmi, ale
zástupy mu tieto priestory sťažujú.

Inokedy sa snaží zostať nepovšimnutý, ale táto túžba sa nenaplní: „Vošiel do jedného domu, lebo nechcel, aby niekto o ňom vedel, ale nemohol sa utajiť“ (Mk 7, 24). Ježišova ľudská potreba stiahnuť sa do samoty je dojímavá. Ešte dojímavejšie je však pomyslieť na to, ako Pán nič nezdržiava a nevyhýba sa pozornosti duší.

Jednému z najznámejších Ježišových zázrakov, rozmnoženiu chlebov a rýb, predchádza takáto scéna. Pán pozýva Dvanástich, aby išli na „pusté miesto do samoty. Ale videli ich odchádzať a mnohí sa dovтіpili, kam. Pešo sa ta zbehli zo všetkých miest a predstihli ich. Keď vystúpil a videl veľký zástup, zľutoval sa nad nimi, lebo boli ako ovce bez pastiera. A začal ich učiť mnohým veciam“ (Mk 6, 32-34). Ježiš, ktorý si zrejme naplánoval pokojný deň, strávi s týmito ľuďmi celý deň, až Ho apoštoli

vyzvá, aby ich poslal preč, pretože už bolo neskoro.

Sú to nádherné príklady pre tých, ktorí chcú posvätiť bežný život. Svätý Josemaría nám pripomína, že „Kristus sa zaujíma práve o tých, ktorí nemajú čas“[\[1\]](#), teda o ľudí, ktorí žijú rušným životom, ktorí intenzívne pracujú. V skutočnosti Ježiš žil takto, a preto sú kresťania povolaní uvedomiť si, že „náš čas na lásku je krátky“[\[2\]](#). Ježiš nemal časový rozvrh, pretože vykúpenie pre neho nebolo úlohou, ktorú by mal okrem iného splniť. A práve s takýmto postojom sme aj my povolaní pristupovať k svojmu životu ako kresťania.

KEĎ SA DOZVEDELI, že Ježiš prišiel do tejto oblasti, tak okolo domu, kde bol, sa začalo zhromažďovať veľa

ľudí. Ale najmä pre jednu ženu znamenala Ježišova prítomnosť niečo iné, niečo rozhodujúce: možnosť požiadať o uzdravenie pre svoju dcéru, ktorá bola posadnutá nečistým duchom. Prišla teda priamo k nášmu Pánovi a s prosebným postojom, plná pokory, sa mu poklonila k nohám, aby Ho požiadala o zázrak. Svätý Josemaría píše: „Keď si uvedomíš, koľkí sú tí, čo nevyužijú tú veľkú príležitosť a Ježiša nechajú prejsť okolo, pomysli si: odkiaľ ku mne prichádza to jasné volanie, tak prozreteľné, ktoré mi ukázalo cestu?“[3]. V evanjeliu sú mnohí, ktorí si neuvedomovali veľkosť toho, o čom uvažovali. Našťastie máme aj príklad tejto ženy a ďalších, ako bol Jairus alebo priatelia ochrnutého.

Evanjeliové úryvky, ktoré rozprávajú o takýchto prosbách adresovaných Kristovi, majú spoločný faktor: pocit, že sú v núdzi. Žena, ktorá prosí o uzdravenie svojej dcéry, vidí v

Kristovi jedinú možnosť, ako napredovať, jedinú šancu zmeniť smerovanie osudu. „Hovoríš: ‚Som bohatý, zbohatol som, nepotrebujem nič‘ – a nevieš, že si biedny, poľutovaniahodný, chudobný, slepý a nahý“ (Zjv 3, 17), pripomína nám silnými slovami Kniha Zjavenia.

Sebavedomý postoj tejto ženy, toto vedomie, že potrebuje Ježiša, je obrazom autentickej viery. „Vedieť, že sme malí, vedieť, že potrebujeme spásu, je nevyhnutné na prijatie Pána. Je to prvý krok k tomu, aby sme sa mu otvorili. Často však na to zabúdame. V blahobyte, v prosperite žijeme v klamstve, že sme sebestační, že si vystačíme sami, že nepotrebujeme Boha (...). Ak sa nad tým zamyslíme, rastieme ani nie tak vďaka úspechom a veciam, ktoré máme, ale predovšetkým vo chvíľach boja a krehkosti. Tam, v núdzi, dozrievame (...). Krásna modlitba by mohla znieť takto: „Pane, pozri na

moje slabosti...“; a vymenovať ich pred ním. Toto je dobrý postoj pred Bohom. V skutočnosti práve v krehkosti objavujeme, ako veľmi sa o nás Boh stará“[4].

DIALÓG, ktorý sa odohral medzi Ježišom a ženou, ktorá za ním prišla, je príkladom vytrvanej viery. Bola pôvodom Sýrofeničanka, to znamená, že nepatrila k vyvolenému národu. Preto jej Pán po vypočutí jej prosby odpovedá slovami, ktoré nám môžu znieť kruto: „Nechaj, nech sa najprv nasýtia deti, lebo nie je dobré vziať chlieb deťom a hodiť ho šteňatám“ (Mk 7, 27). Pán poukazuje na to, že jeho prioritou v tejto chvíli je získať späť stratené ovce z domu Izraela. Nie je to však prvý raz, čo Pán akoby kládol prekážky tomu, čo sa od neho žiada: stačí si spomenúť na Kánu Galilejskú, keď svojej Matke

povedal, že ešte neprišla jeho hodina (porov. Jn 2, 4).

Avšak tak ako na svadbe v Káne sa Ježiš opäť nechal získať srdcom matky, ktorá vedela vyjadriť svoju lásku jemným spôsobom naliehania: „Pane, aj šteňatá jedia pod stolom odrobinky po deťoch“ (Mk 7, 28). Pri tejto odpovedi Kristus povie: „Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš“ (Mt 15, 28). Evanjeliové rozprávanie opäť predstavuje vieru ako kľúč, ktorý otvára dvere nášho srdca Bohu, aby mohol vykonať svoje dielo.

Veľká viera tejto ženy je odrazom viery Panny Márie. „Môžeme si položiť otázku: necháme sa osvietiť vierou Márie, ktorá je našou Matkou, alebo ju považujeme za vzdialenú, príliš odlišnú od nás? Hľadáme na ňu vo chvíľach ťažkostí, skúšok, temnoty ako na vzor dôvery v Boha, ktorý

vždy a za každých okolností chce len naše dobro?“[5].

[1] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 199.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 39.

[3] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 200.

[4] František, *Anjel Pána*, 3-X-2021.

[5] František, *Audiencia*, 23-X-2013.
